

Zriedkakedy spadne, kto správne kráča

(Úvaha)

Je to ako snažiť sa hľadiť doďaleka pomedzi chuchvalce hustej hmly – na pár metrov ešte dokážeme rozoznať, čo všetko na zemi by nám mohlo zavádzať v bezpečnom napredovaní, ale ďalej už ani tým najbystrejším zrakom nevidíme.

Je veľmi naivné domnievať sa, že to jediné, čo nám pomôže dostať sa na druhú stranu, je vhodný výber cesty, pretože náučné chodníky sa pri slabej viditeľnosti ľahko strácajú. Ak je náš krok naopak priveľmi odvážny a rezký, čoskoro zistíme, že kolená máme celé doudierané. Ako sa dostať cez zahmlenú pláň plnú pokrútených trnistých kríkov bez toho, aby sme sa príliš bolestivo popichali? Táto otázka je večná; neodpovie nám však na ňu nik. Vyžaduje si hľadanie odpovede uvážlivosť, alebo, naopak, čo najmenej zastavení a zdanlivo bezhlavý pochod vpred?

Počas našej výpravy môžeme často naraziť na akýchsi falošných prorokov, samozvaných mudrcov, ktorí nás vyzývajú, aby sme „žili svoj sen“, no žiaden z nich nám neponúkne ani len banálny návod na uskutočnenie tejto výzvy. Nemôžu nám ho dať, pretože ich zrak je v mnohých prípadoch ešte zakalenejší než ten náš. Neexistuje nič také ako „správne kráčanie“, nie za týchto okolností. Rovnako nenájdeme človeka, ktorý „zriedkakedy spadne“ – my všetci padáme neustále, niekedy sú však naše zranenia také malé, že ich zahojenie prebehne bez nášho povšimnutia. Aj potom sa ale objavia jazvy, ktoré nám ako karhaví spoločníci naveky pripomínajú každý centimeter cesty, ktorý sme už prešli. Sú to, samozrejme, spoločníci mlčanliví, ich posolstvo je ale o to jasnejšie.

Každý z nás má svoju vlastnú, hmlou zahalenú pláň, ktorú musí zdolať. Je to jediná vec, ktorú naozaj *musí* urobiť. Keď napokon dôjde na jej druhý okraj, nezáleží na tom, ako veľmi je zablatený, ale že sa z toho nepriehľadného bludiska pohyblivých pieskov a jedovatých ostružín vymotal.